

havde hørt Finantsministeren og Justitsministeren, og at han nu ogsaa havde Lust til at høre Indenrigsministeren udtale sig derom. Jeg vil nu sige, at det forekommer mig ikke, at de Herrer kunne vente, at vi ville underkaste os en saadan Katekisation, og navnlig vil maasse den ærede Ordfører, der, efter hvad jeg har set i et Blad igaar, har erklæret, at han ikke vil lade sig katekisere af nogen Seminarielærer, indrømme, at vi Andre ogsaa kunne sige, at vi ikke ville lade os katekisere af Seminarister. De Herrer kunne ikke vente, at vi skulle staa her og give udtømmende Forklaringer eller udtale os om, under hvilke Betingelser eller hvorvidt vi ansæ foreløbige Finantslove for gyldige eller ikke; det er Noget, som det vistnok altid vil være tidstnok paa et senere Stadium at udtale sig om, forsaavidt der overhovedet nogenfinde bliver Anledning dertil for dette Thing. Men der er et Par Ting, om hvilke vi vist Alle ere enige, og der er da for det Første den Ting, at Udstedelsen af foreløbige Finantslove er et overordentlig sørgeligt Middel og frembringer en Tilstand, som baade i Diebliffet er høist beklagelig, og som let i sine Konsekvenser ogsaa for Fremtiden vil kunne medføre store Farer for Forsætningen, og netop derfor tillod jeg mig at tilføie, som allerede tidligere antydet — at ogsaa jeg er af den Anskuelse, at jeg med overordentlig stor Sorg har set, at de Herrer have knyttet sig — bundet sig — sammen til en Overenskomst, som netop direkte stiler der hen til; men der er ogsaa en anden Ting, vi Alle ere enige om, og det er, at en foreløbig Finantslov kan blive en Nødvendighed, det er nemlig Noget, som blev indrømmet af den ærede Ordfører, og som ligeledes — tror jeg — af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) idag til sin Anerkjendelse. Nu er altsaa blot Spørgsmaalet dette: naar er en saadan Nødvendighed tilstede? Erkjendelsen af, at, naar Nødvendigheden er der, maa man høre sig derfor, er tilstede. Den ærede Ordfører anførte det Exempel, at Riget var tilbøielig okkuperet af Fjenden, saaledes at det ikke var muligt at faae en normal Rigsdag sammentaldt; det mente han, var et Tilfælde, hvor det nok kunde gaa an, at Regjeringen udstedte en foreløbig Finantslov. (Berg: Det var slet ikke mine Udtryk.) Det var nu eet Tilfælde, men maatte den ærede Ordfører vil kunne forpøge sin Exempelsamling yderligere, naar han nærmere overveier Sagen, og navnlig vil skjænke det Tilfælde sin Opmærksomhed, hvad der skal gøres i det Diebliff, at begge Thing vedtage Finantsloven i forskjellig Skikkelse, uden at nogen Overenskomst lader sig iværksætte, og uden at en saadan kunde komme istand gjennem Fjernelse af Ministeriet; thi ogsaa derom ere vi vel Alle enige, hvis virkelig et Ministeriums Tilstedeværelse stillede sig som det eneste Stær, hvorpaa Situationen maatte frande — derimod ikke, naar Striden mellem Rigsdagens to Af-

delinger gjorde Udstedelsen af en provisorisk Finantslov nødvendig — saa vilde jeg for mit Vedkommende sige: lad os saa slippe baade for det Ministerium og for den provisoriske Finantslov. (Th. Nielsen: Det er dog altid en Indrømmelse! — Berg: Ja, det ere vi vist Alle enige om!) Det er ganske vist mit Standpunkt i denne Sag; men det er ingenlunde givet, at en saadan Situation kommer til at foreligge. Altsaa, den ærede Ordfører har ikke givet noget Svar paa det Spørgsmaal, hvad Løsning han da tænker sig. Jeg vil tilføie, at det maasse ogsaa er bedst at lade være at komme ind derpaa, men jeg ser da ikke, hvad da egentlig hele denne Debat og Diskussion, som blev bebudet om Storpolitiken idag, skal føre til.

Gravenius: Jeg har blot bedet om Ordet for at gjøre en kort Bemærkning. Naar den ærede sidste Tale mente, at det, vi vare blevne enige om, var at hævde Folkethingets Eneherredømme, da kan jeg ikke forstaa dette, eller at det var Noget, som skulde stride mod Landstingets Være at gaa ind paa det, som vi her vare blevne enige om, det gaar over min Forstand. Det er jo dog virkelig saa, at Folkethinget i væsentlige Ting har givet efter, ja, at Folkethinget paa det allervæsentligste Punkt, nemlig det Punkt, som allermest fra Fjertallets Side er blevet styttet op til et Principspørgsmaal, har givet fuldstændig efter, nemlig Panterfribsspørgsmaalet. Naar Forholdet er det, saa kan man ikke sige, at den Afstemning, som faldt i Lørdags, skulde være en Paastaen af Folkethingets Eneherredømme her i Landet. Forsvrigt glædede det mig af det ærede Medlems sidste Ytringer at høre, at ogsaa han kunde komme til det Synspunkt, at, naar Regjeringen virkelig var det Eneste, der stod mellem Enighedstilvebringelse, saa var det bedst, den gif. Jeg tror for mit Vedkommende, at en saadan Situation kan komme tilveie. Naar det ærede Medlem endelig vil gjøre gjældende, at den Strid, der for Diebliffet er tilstede, er hovedsagelig en Strid mellem Landstinget og Folkethinget, og i saa Henseende henviste til Landstingsbetænkningens Slutningserklæring om Lønningstillægsforlaget, saa vil jeg ikke negte, at jeg af hele Regjeringens Stilling i Landstinget og af de Udtalelser, der foreligge fra Landstinget, har faaet et fra det ærede Medlem temmelig forskjelligt Indtryk. Man kan jo ganske vist læse det Samme paa meget forskjellig Maade, men det forekommer mig at fremgaa tydelig af Betænkningen, at Landstinget med Uvillie er gaaet ind paa, hvad Regjeringen har forlangt, og at Landstinget hellere end gjerne vil komme helt bort derfra igjen, ja, jeg vil endog sige, at der selv i den Betingelse, som Landstingets Udvalg har stillet for i det Hele taget at kunne gaa ind paa dette Forslag, nemlig at Karakteren af Lønningstillægene ikke maatte forandres,